

[Kurt Brauer.]

hvor man ikke skulle møde med lægeattest, når man var syg, men blot skulle afgive en tro- og loveerklæring. Det viste sig, at typograferne ikke var skumle forbrydere, der blot var hæmmet af nogle kontrolforanstaltninger og bare ventede på at kaste sig ud i vilde orgier af forsømmelser. Det skete faktisk ikke. Der er lavet statistikker, som viser, at typograferne passede deres arbejde nøjagtig lige så godt som før.

Jeg siger det bare her for at understrege, at den lidt usalige trang til kontrolforanstaltninger i den sociale sektor måske ikke altid rigtig kan begrundes med eksempler fra det virkelige liv, således altså heller ikke ventetidsbestemmelsernes kontrolvirkning. Menneskenes børn er som bekendt normalt ærlige og retskafne, og det kunne være interessant at se en sygesikringslov til efteråret, som opererede med det faktum, at de faktisk er meget gode.

Må jeg lige bemærke, at ministeren i sin argumentation for ventetidsbestemmelsernes bevarelse kommer med en efter min mening lidt hasarderet bemærkning om, at det kun er sjældent, de helt kortvarige indtægtsbortfald giver anledning til sociale problemer. Det kan man vist ikke sige noget sikkert om. Tværtimod er det aldeles usikkert, hvor mange sociale ulykker der er startet med et kortvarigt indtægtsbortfald. Det er også uvist, hvor mange sygdomme der har udviklet sig til katastrofe for den sygdomsramte, fordi den pågældende ikke havde råd til at tage den kortvarige sygdom og gå til lægen og blive undersøgt, men blev ved med at skubbe det ud af frygt for ventetidsbestemmelsens konsekvenser.

Om finansieringen: Efter ministerens redegørelse kunne man godt føle trang til at spørge, hvad der dog i grunden er i vejen med skatteopkrævning som middel til finansiering af sociale opgaver. Vi bruger den jo et langt stykke ad vejen, men i går og i dag har man her i folketinget ligesom afvist at bruge skatteopkrævningsvejen. Vi vælger andre former. Nu vil vi have 1/2 pct., altså et kontingent lagt oveni, ligesom vi i går ville have det, da det drejede sig om pensionsfonden. I dag får vi igen præsenteret en proportionalsskat, som skal anbringes oven på den progressive beskatning. Det er en uretfærdighed i sig selv, fordi det er en opgi-

velse af ideen om at få skattetrykket til at virke indkomstudjævrende, men også fordi det er en ny cigarkasse, vi har anbragt i administrationen. Jeg kunne lide at vide, hvordan socialministeren har det med embedsmændene i kildeskatteadministrationen; der kan vist ikke være lutter begejstring til stede over de mange kontingenter, der efterhånden er blevet dymget op.

Om arbejdsgiverbidraget vil jeg gerne udtrykke min skepsis og betænkelighed. Der er her særlig grund til at råbe vagt i gevær til fagbevægelsen. Arbejdsgiverbidrag skal som bekendt opkræves hos arbejdsgiverne som en procentdel af lønsummen, og jeg kunne godt forestille mig, at der var arbejdsgivere, der kunne blive inspireret af den dobbelte gevinstmulighed, der ligger i at presse lønsummen ned. Jeg tænker her på historier, man har hørt om underkvalificeret bemanning af skibe og underkvalificeret bemanning af maskiner; det er billigere, og derved slipper man med et lavere kontingent til den sikringsordning, vi nu skal til at bygge op.

Til allersidst dog dette: jeg er optimist, ligesom hr. Niels Mørk og andre har været det. Jeg er optimist med hensyn til forhandlingerne om denne redegørelse og de lovforslag, der kommer til at fremgå senere, for som jeg sagde i min indledning, indeholder redegørelsen toner og takter, som peger i retninger, hvor også SF gerne vil være med.

Kjær Rasmussen: Jeg vil gerne oplade min røst i det kor, der takker ministeren for den redegørelse, vi fik forleden dag. Men samtidig vil jeg gerne minde ministeren om, at vi stadig væk savner en helhedsdebat om socialpolitikken. Vi synes, det er noget utilfredsstillende, at der ikke gives lejlighed til et samlet slagsmål herinde om de socialpolitiske principper. Vi tror, det ville være uhyre gavnligt.

Vi har det egentlig, som hr. Kurt Brauer just gav udtryk for: vi er stadig væk heller ikke i tvivl om, at en egentlig samfunds-pension også ville kunne løse de sociale sikringsproblemer for befolkningen. Imidlertid går regeringens tanker ikke i den retning, hvilket ses af ministerens redegørelse, og vi må derfor prøve på at klargøre vores stilling til nogle af de spørgsmål, som ministeren rejser i redegørelsen.